

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΝΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ, ΑΡΙΘ. 7—ΑΘΗΝΑΙ—ΤΗΛ. 33.839

ΕΤΟΣ Β' Αριθ. Φύλ. 31

Κυριακή 5 Μαΐου 1947 Π.Ο.Η.

† ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ

Αδελφοί: Στήκετε και κρατείτε τὰς παραδόσεις ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν.
Β'. Θεοῦ. Κεφ. Β'. 15

Συνδρομαί: Ἑξάμηνο: δρχ. 6.000. Ἔτησία 10.000
Ἑξωτερικοῦ ἑξάμ. δολ. 4.—Ἔτησία Δολλ. 8

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Ἐπιστολαὶ ἀφορῶσαι τὸ φύλλον καὶ ἐμβάσματα, μένον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, ἀπευθύνονται: Πρὸς τὸν Σεβασμιώτατον Ἅγιον Μεγαρίδον
Κύριον Κύριον Χριστοφόρον
Χαλκοκονδύλη 7—Ἀθήναι
Διευθυντής: Ὁ Σεβ. Ἅγιος Μεγαρίδος κ. Χριστοφόρος

Η ΣΩΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΔΙΑ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ὁ ἄνθρωπος, πλασθεὶς κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν Θεοῦ προωρίσθη νὰ γίνῃ μέτοχος τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ ἐν Οὐ-
ρανοῖς διὰ τῆς βιθμιαίας ἡθικῆς τε-
λειοποιήσεως τῆς ψυχῆς αὐτοῦ, ἣν θὰ
κατεργάζεται διὰ τῆς ἐλευθέρως καὶ
προαιρετικῆς ὑπακοῆς αὐτοῦ εἰς τὸ θέ-
λημα τοῦ Θεοῦ· ὁ ἄνθρωπος, ὢν κατ'
ἀρχὰς ἀθάνατος καὶ ἀπύλασμα τῆς
Μακαριότητος καὶ τῆς εὐδαιμονίας τοῦ
Θεοῦ, προωρίσθη διὰ τὴν δόξαν καὶ τὴν
εὐτυχίαν διὰ καὶ ἐτέθη εἰς τὸν παραδεί-
σον τῆς τρυφῆς, ἵνα ἀπολαύσῃ πάντων
τῶν ἀγαθῶν τῆς Γῆς.

Ἀθάνατος λοιπὸν καὶ εὐτυχὴς ἐν τῷ
παραδείσῳ τῆς τρυφῆς τὸ κατ' ἀρχὰς ὁ
ἄνθρωπος ἔζη ἐπὶ τῆς γῆς· ἀνίδεος ὢν
κακίας καὶ πάσης ἁμαρτίας, ἐφ' ὅσον
ὑπῆκουε καὶ ἐξεπλήρου πιστῶς τὰς ἐν-
τολάς τοῦ Θεοῦ, διατελὼν ὑπὸ τὴν ἄμε-
σον ἔμπνευσιν καὶ προστασίαν Αὐτοῦ.
Ἄλλ' ὅταν συμβυλῇ καὶ προτροπῇ τοῦ
διαβόλου παρέβη τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ,
γευθεὶς ἐκ τοῦ καρποῦ τῆς γνώσεως τοῦ
καλοῦ καὶ τοῦ πονηροῦ ἐξωρίσθη τότε
τοῦ παραδείσου, ἀπώλεσε τὴν ἰδιότητα
τῆς ἀθανασίας, καταστάς θνητὸς ἀπὸ
ἀθάνατος καὶ ἐγνώρισε τὴν κακίαν
συνεπειᾶ τῆς ὁποίας ἐδοκίμασε τὴν συμ-
παρομοιοῦσάν τῇ ἁμαρτίᾳ δυστυχίαν
καὶ πᾶσαν κακοδαιμονίαν.

Ἀπὸ τὴν κατάστασιν ταύτην τῆς
ἁμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου, εἰς ὃν κα-
τεδικάσθη ὁ ἄνθρωπος συνεπειᾶ τῆς
παρακοῆς αὐτοῦ εἰς τὸ θέλημα τοῦ
Θεοῦ, «ἡ δ' ἄν ἡμέρα φάγητε ἀπ' αὐτοῦ
θανάτῳ ἀποθανεῖσθε», ἐπεὶ δὲ ἀφ' ἐνὸς
οὐδεμίᾳ δύναμις ἐν τῷ κόσμῳ ἠδύνατο
νὰ λυτρώσῃ αὐτόν, καὶ ἀφ' ἐτέρου ἐ-
πειδὴ ἡ ἀπέραντος τοῦ Θεοῦ ἀγάπη
πρὸς τὸν ἄνθρωπον δὲν ἠνέχετο νὰ
βλέπῃ τὸ λογικὸν δημιούργημα του τυ-
ραννοῦμενον ὑπὸ τοῦ διαβόλου, διὰ
τοῦτο ἠδρόκησεν ὁ Θεός, ὅτε ἦλθε τὸ
πλήρωμα τοῦ χρόνου, ἵνα ἐξαποστείλῃ
εἰς τὸν κόσμον τὸν μονογενῆ Αὐτοῦ
Υἱόν, ὅπως σώσῃ τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ
τὸν ζυγὸν τοῦ διαβόλου, τοῦ κακοῦ καὶ
τῆς ἁμαρτίας καὶ ἀξιώσῃ πάλιν αὐτὸν
τῆς προτέρας χάριτος καὶ ἀθανασίας.
«Οὕτω γὰρ ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κό-
σμον, ὥστε τὸν μονογενῆ Αὐτοῦ Υἱὸν
ἐδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτόν

μὴ ἀπόληται ἀλλ' ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον»
(Ἰωάν. Γ' 16).

Ναὶ ὁ ἄνθρωπος ἀπομακρυνθεὶς τοῦ
Θεοῦ καὶ ὑποπεσὼν ὑπὸ τὴν κατάραν
Αὐτοῦ δὲν ἠδύνατο νὰ ἀπαλλαγῇ ἐκ
τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ κακοῦ, δούλος ὢν
καὶ αἰχμάλωτος τοῦ πονηροῦ, οὔτε διὰ
τῶν ἰδίων δυνάμεων, ἀλλ' οὔτε καὶ δι'
ἄλλης ἐξωτερικῆς δυνάμεως κατωτέρας
τῆς δυνάμεως τοῦ πονηροῦ καὶ τῆς ἁ-
μαρτίας. Τότε ἐξαπέστειλεν ὁ Θεὸς εἰς
τὸν κόσμον τὸν μονογενῆ Αὐτοῦ Υἱὸν
τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ὅστις
ἐνανθρωπήσας προσήγγειεν ἑαυτὸν ὁ-
λοκαύτωμα εἰς τὸν Στανρόν, ἵνα ἐξι-
λεώσῃ τὴν διὰ τῆς ἁμαρτίας προσβλη-
θεῖσαν ἄπειρον δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ,
καὶ ἀπαλλάξῃ τὸν ἄνθρωπον ἐκ τοῦ ἐ-
πικειμένου αἰωνίου θανάτου ἀπελευθε-
ρῶν αὐτόν ἐκ τοῦ τυραννικοῦ τοῦ δια-
βόλου ζυγοῦ, ἐκ τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ
κακοῦ. Διὸ καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος
λέγων: «Ὁ γὰρ νόμος τοῦ πνεύματος
τῆς ζωῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ἡλευθέρωσέ
με ἀπὸ τοῦ νόμου τῆς ἁμαρτίας καὶ
τοῦ θανάτου· τὸ γὰρ ἀδύνατον τοῦ νό-
μου ᾧ ἡσθένει διὰ τῆς σαρκός, ὁ Θεὸς
τὸν ἑαυτοῦ υἱὸν πέμψας ἐν ὁμοιώματι
σαρκὸς ἁμαρτίας καὶ περὶ ἁμαρτίας
κατέκρανε τὴν ἁμαρτίαν ἐν τῇ σαρκί.
(Ρωμ. Β' 2—4).

Οὕτως ὁ θεάνθρωπος Ἰησοῦς ὑ-
ποστάς ὡς ἄνθρωπος τέλειος τὸν σταν-
ρικὸν θάνατον ἀδίκως, διότι ἁμαρτίαν
οὐκ οὐκ ἐποίησεν οὐδὲ εὗρεθῇ δόλος
ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ, δικαίως κατεδί-
κασεν εἰς τὸν θάνατον καὶ τὴν νέκρω-
σιν τὸν ἄρχοντα τοῦ σκότους τοῦ αἰῶ-
νος τούτου. Ἀναστὰς δὲ ὡς Θεὸς ἐκ
νεκρῶν συνανέστησεν ἑαυτοῦ καὶ τὴν εἰς
θάνατον δικαίως καταδικασθεῖσαν διὰ
τὴν ἁμαρτίαν ἀνθρωπίνην φύσιν κατα-
στήσας καὶ ταύτην ἀφθαρτον καὶ ἀθά-
νατον. Ἐν τούτῳ ἔγκειται ἀκριβὲς ἡ
βαθεῖα ἔννοια τῆς δικαίας ἀπολυτρώσεως
τῆς ἁμαρτωλοῦ ἀνθρωπότητος ὑπὸ τοῦ
ἀδίκως ὡς ἀναμαρτήτου θανατωθέντος
Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅστις ἐνίκησε τὸν διά-
βολον ὅχι μὲ τὰ ὅπλα τῆς Θείας παν-
τοδυναμίας Του. ἀλλὰ μὲ τὰ ὅπλα τῆς
Θείας δικαιοσύνης. Διὸ καὶ ὁ Ἱερὸς
Χρυόστομος λέγει: «Ὁ Χριστὸς ἐλέγξας
πρότερον τὴν ἁμαρτίαν περὶ τῆς ἀδικίας,
ἣν ἔκαμεν εἰς αὐτὸν καταδικασθέντα ἀδί-

κως εἰς θάνατον ὡς ἀναμαρτήτον, οὕ-
τως αὐτὴν διὰ τοῦ ἀδίκου θανάτου κα-
τεδίκασεν εἰς θάνατον καὶ νέκρωσιν,
διότι ἐφ' ὅσον ὁ διάβολος κατεδίκασεν
εἰς θάνατον τοὺς ἁμαρτωλούς, τοῦτο ἔ-
πραττε μὲ δικαίαν κρίσιν. Ἐπειδὴ ὁμοῦς
κατεδίκασεν ἀδίκως καὶ τὸ ἀναμαρτήτον
σῶμα τοῦ Χριστοῦ εἰς θάνατον, δικαίως
κατεκρίθη ὁ διάβολος, ὥστε νὰ μὴ δύ-
ναι νὰ εἴπῃ ὅτι ὁ Χριστὸς τὸν ἐνί-
κησε μὲ τὸ κράτος τῆς θείας δυνάμεως,
ἀλλὰ μὲ τὸ κράτος τῆς θείας δικαιοσύ-
νης. Τὴν νίκην ταύτην μετὰ δικαίαν
κρίσιν τοῦ Χριστοῦ κατὰ τοῦ διαβόλου
ὑπαινίσσεται καὶ ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάν-
νης ἐν οἷς λέγει: «νῦν κρίσις ἐστὶ τοῦ
κόσμου τούτου νῦν ὁ Ἄρχων τοῦ κό-
σμου τούτου ἐκβλήθησεται ἔξω (Ἰωάν.
ΙΒ' 3).

Οὕτως ἀπαλλαγεὶς ὁ ἄνθρωπος διὰ
τῆς εἰς Χριστόν πίστεως ἐκ τοῦ κράτους
τοῦ διαβόλου καὶ ἐκ τῆς δουλείας τοῦ
κακοῦ καὶ τῆς ἁμαρτίας ἀνέκτησε τὴν
προτέραν αὐτοῦ ἡθικὴν ὑγίαν ἀποπλύ-
νας τὸν ὅλπον τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρ-
τήματος ἐν τῷ καθαρητῷ λουτρῷ τοῦ
Ἁγίου Βαπτίσματος, δι' οὗ ἀναγεννᾶται
ὁ ἄνθρωπος εἰς νέαν πνευματικὴν ζωὴν.
«Ὡςπερ γὰρ λέγει καὶ ὁ θεὸς Παῦλος,
διὰ τῆς παρακοῆς τοῦ ἐνὸς ἀνθρώπου, ἁ-
μαρτωλοὶ κατεστάθησαν οἱ πολλοί, οὕτω
καὶ διὰ τῆς ὑπακοῆς τοῦ ἐνός δικαίου
κατασταθήσονται οἱ πολλοί» (Ρωμ. Ε'
19). Πῶς νῦν διὰ τῆς πίστεως καὶ τοῦ
Ἁγίου Βαπτίσματος εἰς τὸ ὄνομα τοῦ
Τριαδικοῦ Θεοῦ ὁ ἄνθρωπος οὐ μόνον
ἀπαλλάσσεται τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρ-
τήματος καὶ τῶν ἰδίων ἁμαρτημάτων,
ἀλλὰ καὶ ἀναγεννᾶται εἰς νέαν πνευ-
ματικὴν ζωὴν καὶ πῶς μεταγγίζονται
εἰς τὸν πνευματικὸν οργανισμόν τοῦ
ἀνθρώπου νέαι πνευματικαὶ δυνάμεις
καὶ νέον ἡθικὸν σθένος, αἵτινα καθι-
στῶσιν αὐτὸν ἱκανὸν νὰ νικᾷ τὴν ἁ-
μαρτίαν καὶ τὸ κακόν, τοῦτο εἶνε Μυ-
στήριον ὑπερβαῖνον τὸν λόγον καὶ
τὴν ἀνθρωπίνην κατανόησιν. Τὸ Μυ-
στήριον τοῦτο γίνεται ἀποδεκτὸν διὰ
τῆς πίστεως, ἥτις ὡς κριτήριον ἔχει οὐχὶ
τὴν κρίσιν καὶ τὴν λογικὴν ἀλλὰ τὴν
συναίσθησιν καὶ τὴν συνείδησιν.

Διὸ καὶ ὅσοι τῶν ἀνθρώπων ἐπε-
χείρησαν νὰ ἐξηγήσωσι διὰ λόγου καὶ
κρίσεως τὸ Μυστήριον τοῦ Σταυροῦ καὶ

τὴν ἀπολυτρωτικὴν δύναμιν αὐτοῦ ὥλίσθησαν εἰς τὸ βίραθρον τῆς ἀπιστίας καὶ τῆς κακοδοξίας ὅσοι ὁμοῦ ἐπίστευσαν εἰς αὐτὸ διὰ τῆς συναισθήσεως τῆς καρδίας καὶ τῆς συνειδήσεως ἐσοφίσθησαν καὶ ἐσώθησαν. Ἐφ' ᾧ καὶ ὁ αὐτὸς θεὸς Ἀπόστολος ἀναφωνεῖ: «Ὁ λόγος ὁ τοῦ Σταυροῦ τοῖς μὲν ἀπολλυμένοις μωρία ἐστὶ, τοῖς δὲ σωζομένοις ἡμῖν δύναμις Θεοῦ ἐστίν. Γέγραπται γὰρ ἀπολὼ τὴν σοφίαν τῶν σοφῶν καὶ τὴν σύνεσιν τῶν συνετῶν ἀθετήσω. Ποῦ σοφός, ποῦ γραμματεὺς, ποῦ συζητητὴς τοῦ αἵματος τούτου; Οὐδὲ ἐμώρανεν ὁ Θεὸς τὴν σοφίαν τοῦ κόσμου τούτου (Α' Κορινθίους Ι. 1—8).

Ὅντως ἡ πίστις εἰς τὰ ὑπὲρ ἀνθρώπινην κατάληψιν Μυστήρια ἔχει τὴν ιδιότητα νὰ φωτίζῃ τὴν διάνοιαν οὕτως ὥστε νὰ παραδέχεται καὶ αἰτῇ τὴν ἀλήθειαν τῶν χριστιανικῶν δογμάτων καὶ Μυστηρίων καίτοι ταῦτα δὲν δύναται νὰ κατανοήσῃ διὰ τοῦ κοιτηρίου τοῦ λόγου καὶ τῆς διανοίας. «Ἐάν γὰρ φησὶ μὴ πιστεύσητε οὐδὲ μὴ συνήτε» (Ψαλμὸς 7, 9).

† δὲ Π. ΦΛΩΡΙΝΗΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΨΗΦΙΣΜΑ

Τοῦ Α' ἐν Ἀθήναις Πανελλαδικοῦ Συνεδρίου

Τῶν ὁπαδῶν τοῦ Ἰουλ. Ἑορτολογίου

Ἐν Ἀθήναις τὴν 16/29 Ἀπριλίου 1947 ἡμέραν Τρίτην καὶ ὥραν 2 μ.μ. ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρείας (Πανεπιστημίου 22) τὸ Συνελθὼν

Α' Πανελλαδικὸν Συνεδριον

Τῶν ὁπαδῶν τοῦ Ἰουλιανοῦ ἑορτολογίου συνεδριάσαν δημοσίᾳ καὶ συνεχῶς ἀπὸ τῆς 14/27 ὡρῆς μέχρι σήμερον, παρόντων τῶν κατωθὶ ὑπογεγραμμένων ἀντιπροσώπων κατ' ἐνορίαν καὶ συνοικίαν τῶν πόλεων Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς, τῶν περιχώρων καὶ προσασσέων καὶ τῶν παραρτημάτων Μακεδονίας, Ἡπειροῦ, Θεσσαλίας Κρήτης, Στερεᾶς Ἑλλάδος, Πελοποννήσου καὶ Νήσων, ἀπάντων ἀνηκόντων εἰς τὴν δύναμιν τῆς Πανελληνίου Ὁρθοδοξικῆς καὶ Ἐθνικῆς Ὁρθοδόξου Κοινωνίας, παρ' ἧς καὶ τὸ συνέδριον τοῦτο συνεκλήθη ὡς ἐπίσης τῆς ἐνταῦθα ἐδρευούσης ὁργανώσεως τῶν Νέων παραστάσεως διὰ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου αὐτῆς.

Διὰ δὲ τῶν

Ὅτι ἀκούσαν τὴν ἀνάπτυξιν τῶν θεμάτων τῆς ἡμερησίας διατάξεως, τὰς ἐφ' ἑνὸς ἐκάστου σαφῶς ἀναπτυχθείσας ἀποφύκει περὶ τοῦ ἑορτολογικοῦ ζητήματος ἀπὸ κανονικῆς Ἑκκλησιαστικῆς, Συνταγματικῆς καὶ Νομικῆς πλευρᾶς καὶ συζητήσαν ἐπ' αὐτῶν.

Ὁμοφώνως διαπιστώσκει

1) Ὅτι ἡ μεταβολὴ τοῦ Ἰουλιανοῦ ἑορτολογίου ἐγένετο ἀντικανονικῶς καὶ παρὰ τὸ σχετικὸν Β.Α. τοῦ 1923 ὅπερ ὡς μηδέποτε καταργηθὲν καὶ ἔτι ἰσχύει, καὶ κατὰ τὸ ὅποιον ἐνὸς εἰσῆχθη ὡς πολιτικὸν ἡμερολόγιον τὸ Γρηγοριανὸν τὸ Ἰουλιανὸν ἑορτολόγιον παρέμεινε ἀδικτον διὰ τὴν τέλεσιν τῶν θρησκευτικῶν ἐορτῶν ὡς ρητῶς ἐν τῷ Βασιλικῷ τοῦτο Διατάγματι ἀναφέρεται.

2) Ὅτι διὰ τῆς μεταβολῆς ταύτης θίγεται ἡ αἰωνόβιος παράδοσις τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας καὶ διασπάται ἡ ἐνωσις αὐτῆς κατὰ τὸ σύμβολον τῆς πίστεως.

3) Ὅτι τὴν ἑορτολογικὴν μεταβολὴν σημαντικὴ μερὶς τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ δὲν ἀπεδέχθη καὶ ἠρνήθη νὰ συμμορφωθῇ μετὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν αὐτὴν ἀπόφασιν ὡς ἀντικειμένην εἰς τὴν θρησκευτικὴν αὐτῆς συνειδήσιν.

4) Ὅτι συνεπεῖα τῶν ἀνωτέρω οἱ ἐμμένοντες εἰς τὸ Ἰουλιανὸν ἑορτολόγιον, συστήσαντες ἰδίαν θρησκευτικὴν Κοινωνίαν ἐπὶ τὰς ἐορτὰς κατὰ τὸ Ἰουλιανὸν ἑορτολόγιον ἐν ἰδίῳ Ἱεροῖς Ναοῖς καὶ δι' ἰδίαν κληρικῶν διακοφάντων πᾶσαν σχέσιν

καὶ ἐπικοινωνίαν μετὰ τῆς κρατούσης ἐκκλησίας.

5) Ὅτι τὸ δικαίωμα τοῦτο εἶναι ἀναφαίρετον καὶ συνταγματικῶς κατοχυρωμένον διὰ τοὺς ἀρνούμενους νὰ ὑποταχθῶσιν εἰς ἐκκλησιαστικὰς ἀποφάσεις οὕσας ἀντικανονικὰς καὶ ἀντικειμένας εἰς τὴν συνειδήσιν των.

Κατόπιν τῶν διαπιστώσεων τούτων

Ὁμοφώνως ψηφίζει

1) Καὶ δημοσίᾳ διακηρύσσει ὅτι οἱ ἀκολουθοῦντες τὸ Ἰουλιανὸν ἑορτολόγιον διακόφαντες πᾶσαν σχέσιν καὶ ἐπικοινωνίαν μετὰ τῆς κρατούσης ἐκκλησίας, δὲν εὐρίσκονται εἰς τὸν περιβόλον τοῦ ποιμνίου αὐτῆς.

2) Ἀρνείται οἰανδήποτε καὶ ὁθενδήποτε ἄμεσον ἢ ἔμμεσον ἐνέργειαν ἀποσκοπούσῃ εἰς βίαν ἐξαγκαλισμὸν ἐπὶ τῆς συνειδήσεως, ὡς καταφόρος ἀνισυνταγματικῆς.

3) Ἀξιοῖ τὴν ἐπέμβασιν καὶ τὴν προστασίαν τῆς πολιτείας πρὸς παρεμπόδιον πάσης κατὰ τὸν δικαιωμάτων τούτων ἐπιβουλῆς.

4) Ἀναγνώρισις τῆς πλήρους ἐλευθερίας πρὸς ἀσκῆσιν τῶν θρησκευτικῶν καθηκόντων ἐν ἰδίῳ Ἱεροῖς Ναοῖς καὶ διὰ κληρικῶν παντὸς βαθμοῦ μὴ ὑπαγομένων εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῆς ἐπισκοπῆς ἐκκλησίας.

5) Ὑποχρεωτικὴν καταχώρησιν ἐν τοῖς λεξικοῖς βιβλίοις τοῦ Κράτους τῶν μυστηριακῶν πράξεων γάμων, γεννήσεων καὶ βαπτίσεων τελευτημένων ὑπὸ τῶν ὡς ἄνω κληρικῶν.

6) Ἀπαλλαγὴν ἀπὸ οἰασδήποτε εἰσφορᾶς φόρου, ἢ ἐνοριακοῦ δικαιώματος ὑπὲρ τοῦ κλήρου τῆς κρατούσης ἐκκλησίας δεδομένου ὅτι οἱ ὁπαδοὶ τοῦ Ἰουλιανοῦ ἑορτολογίου δὲν ἐξυμνηροῦνται παρ' αὐτοῦ ὁ δὲ κλήρος τὸν δὲν μισθοδοτεῖται οὔτε ἀπὸ τοῦ Τ.Α.Κ. οὔτε ἀπὸ τοῦ Δημοσίου Ταμείου.

7) Παῦσαν τὴν διωγμὸν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἰδίως ἐκ μέρους τῶν Ἀστυνομικῶν Ἀρχῶν διατασσόμενων ὑπὸ τῶν κατὰ τόπους ἐπισκόπων τῆς κρατούσης ἐκκλησίας, ἐναντίον Ἱερῶν ὁπαδῶν τοῦ Ἰουλιανοῦ ἑορτολογίου ἐφ' ὧν οὐδεμίαν ἔχουσι δικαιοδοσίαν.

8) Ἀρμεσον ἐκδοσὶν αὐστηρῶν διαταγῶν πρὸς τὰς κατὰ τόπους Διοικητικὰς Δικαστικὰς Ἀστυνομικὰς κ.λπ. ἀρχὰς περὶ τῆς Συνταγματικῆς παρεχόμενης ἐλευθερίας τοῦ συνερχεσθαι καὶ συνεταγίζεσθαι καὶ ὁριστικῶν ἂν τῶν ἀντιθέτων ἐρημνιῶν δι' ὧν εἰσάγονται καὶ καταδιώκονται ἐπὶ ἀντιποῆσιν ἀρχὴς κληρικὸι ἀποχωρισθέντες τῆς κρατούσης ἐκκλησίας, καταδιώκονται καὶ κλείονται Ἱεροῖς Ναοῖς μὴ ἀνήκοντες εἰς αὐτὴν διὰ τὸν ἐμμένον δὲ τούτων προσχηματικῶν ἐνεργειῶν ἐπιβαλίνουσαι ἀσχοῦσι ψυχολογικὴν βίαν εἰς βάρος τῆς Ὁρθοδοξικῆς συνειδήσεως φιλοπόνησαν πολιτῶν Ἑλλήνων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν.

9) Εἰς τὴν ἐκλεγείσαν κατὰ τὸν Κανονισμὸν ἐκτελεστικὴν ἐπιτροπὴν δίδεται ἐν λευκῇ ἢ πληρεξουσιότης ὅπως ἐν συμπαράξει μετὰ τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως τῆς Πανελληνίου Ὁρθοδοξικῆς καὶ Ἐθνικῆς Ὁρθοδόξου Κοινωνίας καὶ πάσης ἄλλης ὁμοφύλου ὁργανώσεως ὡς καὶ μετὰ τῆς ὑπὸ τὸν Πανερωπιατὸν πρ. Φλωρίνης κ. Χρυσόστομ. πνευματικῆς ἡγεσίας, παρακολούθησιν ἐκτέλεσιν τῶν ἀνωτέρω ἐνεργειῶν ἐξ ὀνόματος τοῦ Συνεδρίου πᾶσαν πράξιν σχετιζομένην μετὰ τοῖς ὁρίσματα καὶ τὰς ἀποφάσεις αὐτοῦ.

10) Ἐντέλλεται τὴν ἐπίδοσιν τοῦ παρόντος πρὸς τὴν Α.Μ. τὴν Βασιλεῖα τὴν Σὴν Κυβέρνησιν καὶ τὴν Βουλὴν.

Ἐπονταίει ὑπογράφαι τοῦ Διοικ. Συμβ. τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. καὶ τῶν Ἀντιπροσώπων τῶν Παραρτημάτων.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΠΑΤΡΙΚΑΙ

Ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἐπισκόπου Διαιουσίας κ. ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΥ

Ἐγγραφα ὁμῖν. νεανίσκοι, οἱ ἰσχυροὶ ἐστε, καὶ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἐν ὑμῖν μένει, καὶ νενικήκατε τὸν πονηρὸν.

(Α'. Καθολ. Ἐπιστολ. Ἰωάν. β'. 14)

Ἀκούω τὸν Θεὸν Ἰωάννην ὁμολοῦντα

πρὸς τοὺς νέους καὶ λέγοντα πρὸς αὐτοὺς «ἔγραψα ὁμῖν, νεανίσκοι, καὶ ἱκανοποιεῖται ὅτι κατὰ ἔγραψα καὶ ἐλάλησα πρὸς τοὺς νέους καὶ πολλὰκις ἔκρουσα τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου καὶ ἐσήμανα ἀναγίβας εἰς σημεῖα εἰς ἃ δι' αὐτοὺς ὑπάρχει ὁ κίνδυνος. Οὕτω ὅμως ὑπὸ τῆς νεανικῆς ὁρμῆς ὑποδουληθέντες δὲν ἠθέλησαν νὰ ἀρροδέξουν οὔτε εἰς τὰ γραφέντα, οὔτε εἰς τὰ ὑπ' ἐμοῦ λαληθέντα, δι' ὃ καὶ πάλιν γράφω πρὸς αὐτοὺς.

Ὁ νεότης, ἥτις ἀμέρμινος καὶ φιλόγελως πλανᾶται εἰς τὸν βίον ὡς χρυσάλις, πρέπει νὰ μάθῃς πλέον ὅτι ἡδὴ εἰς τὸ ἐξῆς ὀφείλῃς νὰ εἶσαι ὀλιγωτερον ἀμέρμινος καὶ ἀφροντίς, φθάνουσαι μετ' ὀλίγον χρόνου, κατὰ τοὺς ὁποίους, ὡς ὥριμος καρπὸς ἀπὸ τοῦ δένδρου καταπίπτων, ἀποχαρίζεσαι ἀπὸ τοῦ ἀγαπητοῦ στελέχους, τὸ ὅποιον πρὶν σὲ ἔφερε φιλοστόργως ἐπὶ τῶν κλάδων του. Μέλει τῆς στιγμῆς αὐτῆς ἐφροντίζων περὶ σοῦ ἄλλα καρδία πιστὴ καὶ τυχερῶς ἀγαπᾶσαι σε. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον θὰ ἔχῃς τὴν ἀνάγκην καὶ ὀφείλῃς νὰ μάθῃς νὰ φροντίζῃς σὺ περὶ σεαυτοῦ καὶ περὶ ἄλλων ἀκόμη.

Θὰ ἀποδοθῇς εἰς τὴν κοινωνίαν ἵνα ἐξυμνηρεῖς ἐκτός τοῦ ἐαυτοῦ σου καὶ ἄλλους, τοὺς ὁποίους ἡ Θεῖα Πρόνοια θὰ σοῦ ἐμπιστεύῃ. Θὰ ἀποδοθῇς εἰς πολλὴν μεγάλους ἀγάπας, θὰ συναντήσῃς δοκιμασίας, ἀνταξιοσύνης καὶ ἐμπόδια πολλὰ καὶ ἀνυπέροβλητα εἰς τὸν δρόμον σου, καὶ σὲ ἐρωτῶ, ταῦτα πάντα διὰ ποίας δυνάμεως τὸν δὲ καταβάλλῃς ὥστε νὰ μὴ καταβληθῇς ὑπ' αὐτῶν.

Καὶ σοὶ ἀπαντῶ: Διὰ τῆς ἰσχύος τοῦ Θεοῦ, ὅστις ἐπαγορεύει ἐπὶ σὲ καὶ ἐπὶ πάντας, καὶ οὐχὶ διὰ τῶν ἰδίων δυνάμεων σου. Ἐάν ποτὲ ἐμπιστευθῇς τὸν ἐαυτὸν σου ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὰς ἰδίας δυνάμεις σου θὰ καταστραφῇς ἀσφαλῶς.

Ἰσχυροτέροι σου ἀπολέσθησαν, πεποιθότες ταῖς ἰδίαις δυνάμεσιν καὶ ἐγκαταλιπόντες τὸν Θεόν. Καὶ σὺ θὰ καταστραφῇς ἀνευ Αὐτοῦ.

Διατήρησον λοιπὸν ἐν σοί, ὦ νεότης, ζωηρὸν τὸ θρησκευτικὸν αἰσθημα καὶ ὑπόθαλαπε αὐτὸ συνεχῶς κατὰ τὰς ὥρας καθ' ἃς δύνασαι νὰ ἀπεφρονῇς ἐπικοινωνῶν μετὰ τοῦ Θεοῦ διὰ τῆς μελέτης τῶν Θείων Γραφῶν καὶ ὀφελίμων βιβλίων.

Ἐχουσα δὲ τὸ θρησκευτικὸν συναίσθημα ἀνεπτυγμένον θὰ μάθῃς πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ὑψωθῇς καὶ νὰ καταλάβῃς ὕψη λὰς θέσεις ἐν τῇ οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς.

Τοῦτο θὰ σοὶ τὸ διδάξῃ ἡ Θρησκεία. Θὰ μάθῃς ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ Κυρίου τοῦ εἰπόντος «Ὅστις θέλει ἐν ὁμῖν γενέσθαι μέγας ἐστω πάντων διάκονος». Ἐπίσης θὰ μάθῃς ὅτι ἡ καταστροφὴ τοῦ ἀνθρώπου γένους ἐγένετο διὰ τῆς ὑπερηφανείας καὶ παρακοῆς, ἡ δὲ σωτηρία διὰ τῆς ταπεινοφροσύνης καὶ ὑποτακῆς.

Ἐπίσης θὰ μάθῃς ἐκ τῶν Ἀγίων Γραφῶν ὅτι ἡ ταπεινότης χορηγεῖ εἰς τὸν ἀνθρώπον τὴν εὐνοίαν, τὴν ἀγάπην καὶ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, ἐνῶ ἡ ὑπερηφάνεια τὴν ἀποστροφήν τοῦ Θεοῦ ἐκείνος ὑπερηφάνους ἀντιτάσσεται ταπεινοῖς δὲ δίδωσι χάριν». Na ἡ ταπεινότης ὁ Νεότης, ἡ ταπεινότης εἶναι ἡ δύναμις τῶν ὁποίων θὰ εὕρῃς μόνον εἰς τὴν Χριστιανικὴν Θρησκείαν ἐναποταμυμένην, διὰ τῆς ὁποίας θὰ κατορθώσῃς νὰ γίνῃς μέγας. Δὲν θὰ σὲ ἀφήσῃ ποτὲ νὰ εἴπῃς ὅλα τὰ γνωρίζω, καὶ οὕτω πάντοτε θὰ ἀλαδάνεαι τὴν δύναμιν τοῦ μανθάνειν ὅπερ θὰ σὲ ἀναδείξῃ πολυμαθῆ. Αὕτη θὰ σὲ προτρέπει νὰ λέγῃς ὡς ἄλλος Σωκράτης «ἐν οἷδα ὅτι οὐδὲν οἶδα».

Αὕτη θὰ σὲ δδηγῇ εἰς τὸ νὰ εὕρισκῃς τὸν πεπειρωμένον τὸν δυνάμενον διὰ τὰς μάθῃς ἐκείνου ποῦ σὺ χρειάζεσαι διὰ τὰς βολὰς μετὰ περισσοτέρας σταθερότητος τὸν δρόμον τῆς προόδου καὶ τοῦ καλοῦ μέλλοντος.

Αὕτη θὰ σὲ διδάξῃ νὰ ἀκούῃς ὅλων τὰς γνώμας καὶ νὰ σέβῃσαι ἀκόμη καὶ τοῦ μικροῦ καὶ ἀγαπημένου τὴν γνώμην, τὴν ὁποίαν με ἡρεμίαν θὰ κρίνῃς καὶ θὰ ἐγκρίνῃς ἢ θὰ ἀπορρίπτῃς.

Αὕτη θὰ σὲ ἀναδείξῃ μεγάλην καὶ θὰ σὲ καταστήσῃ ἀγαπητὴν εἰς πάντας καὶ εἰς τοὺς φίλους καὶ εἰς τοὺς ἐχθρούς σου.

Αὕτη θὰ σὲ προφυλάτῃ ἀπὸ πολλοῦς

κινδύνους και από σκάνδαλα τα οποία ίσως ποτέ να σε ζημιώσουν και να σου αφαιρέσουν την έμπιστοσύνη των ανωτέρων σου και των προσφίλων σου ακόμη.

Αυτή και από όλους τους πειρασμούς έχει την δύναμη να σε προφυλάξει. Ναι ή χριστιανική ταπεινοφροσύνη αυτή είναι το φυλακτήριον του ανθρώπου και εκ των πειρασμών άκομη.

Πρόσεξε μη δώσεις θέσιν εις την υπερφάνειαν διότι αυτή θα σε καταστρέψει άσφαλώς.

Νέε μου, έσο θρησκευτικός, σώφρων και ταπεινός!

ΣΤΗΛΗ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΛΑΤΡΕΙΑΣ

Υπό του Σεβ. Έπισκόπου Διαυλείας
κ. ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΥ

Διδάγματα

Έκ του Άποστόλου της Κυριακής του
Τυφλου (Πράξεις Άποστόλων Ις'. 25)

Τις να απαριθμήση τους άγώνας και τας θλίψεις των Θεϊων Άποστόλων τας οποίας υπέρ της πίστεως του Χριστού της Άγίας προσέφερον; Τις δύναται να περιγράψη του Θείου Παύλου τα κατορθώματα, την ψυχικήν ανδρείαν και την άκρατον άφοσίωσιν του προς τον Δεσπότην Χριστόν; Το έργον τουτο είναι μέγα και άναρκασις ούχι εύκολον.

Ο Θεϊος Παύλος εις έκαστον βήμα του άγιου δρόμου του συνήντα δεσμά και φυλακάς και πάντα έδέχετο εύχάριστως, έν τω ένδυναμούντι αυτόν Χριστώ.

Και ή σημερινή Άποστολική περικοπή, μάς παρουσιάζει τον Θεϊον αυτόν άνδρα και άγαθόν Ταρσέα, μέσα εις την φυλακήν μετά του συνοδοιπόρου του Σίλα, ναι εις την φυλακήν διότι έν τω όνόματι Ιησοϋ Χριστού έθεράπευσε την παιδίσκην ή όποια είχε πνεύμα πύθωνος δηλαδή μαντείας.

Μέσα εις την φυλακήν αυτήν καταφαίνεται ή δύναμις της προσευχής, ή όποια έχει την δύναμιν όχι μόνον τα δεσμά των ποδών και των χειρών να θραύη, αλλά και της ψυχής όταν την κατέχη δεσμίαν ή άμαρτία.

Όταν ο Παύλος και Σίλας εύρίσκοντο εις την φυλακήν καλώς ήσφαλισμένοι, τό μεσονύκτιον προσευχόμενοι ύμνον τον Θεόν την ώραν αυτήν την άγίαν της προσευχής έγένετο σεισμός δυνατός όλαι αι θύραι των φυλακών ήνοιξαν.

Τό άνοιγμα όμως των θυρών της φυλακής, ήνοιξε και άλλας θύρας, τας θυρας της φυλακής εις την όποιαν εύρίσκετο φυλακισμένη ή ψυχή του δεσμοφύλακος, και αυτός ίδών τό Θεϊον φός της χριστιανικής πίστεως λέγει προς τον Παύλον και τον Σίλαν. «Κύριοι τι να πράξω, ίνα σωθώ;» Και άκούσας παρ' αυτών τό «Πίστευσεν επί τον Κύριον Ιησοϋν Χριστόν» έπίστευσεν ούτος και έβαπτίσθη αυτός και όλόκληρος ή οικογένειά του.

Πόσον θαυμασία είναι ή δύναμις της προσευχής όταν μάλιστα γίνεται με πίστιν και όταν ή κτίσις ήσυχάζει έν μεσονυκτίω και ή ψυχή εύρίσκεται έν έργηγόρσει και συναντά τον Θεόν!

Είχον δικαίον οι Θεϊοι Πατέρες της Έκκλησίας που καθιέρωσαν την μεσονύκτιον προσευχήν.

Είναι άλήθεια ότι ή ψυχή πρέπει να γρηγορή, εάν θέλη να μεγαλουργήση και να καταβάλη την δύναμιν του έχθρου αυτής και να σωθή αυτή και να σώση και άλλας ψυχάς.

Γρηγορείτε άναφωνεί και ο Κύριος, ίνα μη εις πειρασμόν πέσητε.

Άς γρηγορώμεν λοιπόν άδελφοί.

Διδάγματα

Έκ του Άποστόλου της Κυριακής των Άγίων Πατέρων, της Αης και Άγίας Οικοϋμ. Συνόδου: (Πράξ. κεφ. Κ'. 7.)

Πράγματι ο Θεϊος Παύλος δέν έζη αύ-

τός, άλλ' έζη ο Χριστός έν αυτό, διά τουτο βλέπομεν αυτόν υπέρ του Χριστού έργαζόμενον ήμέραν και νύκτα, περιερχόμενος όλας τας πόλεις με κίνδυνον και αυτής της ζωής του.

Και όταν τας πόλεις περιήρχετο έφθασε και εις την Μίλητον, απ' όπου ως λέγει ή περικοπή του Άποστόλου, έκάλεσε τους πρεσβυτέρους της Έφέσου προς τους όποιους είπε τους θεϊους αυτούς και βορυσμάντους λόγους, άφορώσας μάλιστα πάντα κληρικών της Έκκλησίας του Χριστού: «Προσέχετε έαυτούς, και παντί τω ποιμνίω έν ω ύμās τό Πνεύμα τό Άγιον έθετο Έπισκόπους, ποιμένων την Έκκλησίαν του Θεού, ήν περιποιήσατο διά του ίδιου αίματος. Έγώ γάρ είδα τουτο, ότι εισελεύσονται μετά την άφίξιν μου λύκοι βαρείς εις ύμās, μη φειδόμενοι του ποιμνίου. Και έξ ύμών αυτών άναστήσονται άνδρες λαλούντες διστραμμένα, τό άποσπών τους μαθητάς όπώα αυτών».

Πάντα ταύτα έπαλήθευσαν διά μέσου των αίωνων, τους όποιους διέτρεξεν ή Έκκλησία του Χριστού. Και οι λύκοι εισήλθον εις την Ιεράν ποιμνην, και άνδρες άνόστησαν λαλούντες διστραμμένα, οι δέ ποιμένες όλων των αίωνων άνεδείχθησαν άξιοι της άποστολής των φειδόμενοι του ποιμνίου, έκτός των ποιμένων του αϊώνος τουτου, οτινες μη φειδόμενοι του ποιμνίου, άλλ' έαυτών, εισέρχονται οι λύκοι και κατασπαράσσουν τα πρόβατα.

Τό κακόν τουτο θα ήτο μικρόν, εάν περιωρίζετο μέχρι του σημείου ώστε οι κληρικοί του καιρού μας να φροντίζωσι μόνον περί έαυτών και ούχι περί των ποιμνίων, αλλά δυστυχώς ήμεις οι κληρικοί σημερον έλάβομεν την θέσιν του λύκου και ήμεις αυτοί κατασπαράσσομεν τα πρόβατα τους Χριστιανούς μας. Ο μέν διά των άπίστων κηρυγμάτων του. ο δε διά του κακού βίου του, ο άλλος διά της άσεβείας του και οι άποτελούντες την Έκκλησιαστικήν διοίκησιν διά των καινοτομιών και της άπομακρύνσεως των εκ των όρθοδόξων βάσεων της Άγίας του Χριστού Έκκλησίας.

Ναι, αυτή είναι αλήθεια και πρό αυτής της αλήθειας άς άκούσωμεν του Θείου Παύλου λέγοντας: «Διό γρηγορείτε, μηνυθέντες, ότι τριετίαν νύκτα και ήμέραν ούκ έπαυσάμην μετά δακρύων νουθετών ένα έκαστον».

Άς προσέξωμεν ήμεις οι κληρικοί εις τα δάκρυα του Θείου Παύλου και οι λαϊκοί τα ποίμνια, άς άκούωσι την φωνήν του Άρχιεπισκόπου Δεσπότου Χριστού, και άς συγκεντρώνται περίς Αυτού προφύλασσομεν έκ των βαρέων λύκων, μέχρις ότου εύδοκήσει ο Θεός να σώση τον κόσμον και την Έκκλησίαν Του.

ΟΙ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΔΙΩΓΜΟΙ

(Έκ του προηγούμενου)

Εις την τρίτην περίοδον της Έκκλησιαστικής καταστάσεως όποτε άκμάζει της χάριτος του Εύαγγελίου ή δύναμις, πρώτος ο Σωτήρ ήμών ο Κύριος Ιησοϋς Χριστός άνέλαβε τον άγιον τουτον πόλεμον, άρχίσας την ζωήν αυτου από τον διωγμόν του 'Ηρώδου και τελευτήσας επί του Σταυρού, και εύλογήσας δι' ήμās τὰ προς σωτηρίαν συντείνοντα σταυρικά πάθη.

Οι Άπόστολοι έμμήθησαν τον Χριστόν ως διδάσκαλον άποσταλέντες παρ' αυτου εις όλον τον κόσμον, ως πρόβατα έν μέσφ λύκων και ήσαν, ως αυτοί μαρτυροϋσι περί έαυτών ως περί καθάρματα του κόσμου και πάντων περιφωγα και παύγων.(Α' Κόρινθ. Δ' 9-13).

Τα αυτά έπαθον άκολούθως και οι όπαδοίτων Άποστόλων και οι εκ του αίματος των άναβλαστήσαντες Μάρτυρες άντες πληθος άναρίθμητον και νέφος μέγα, ως έγραφεν ο θεόπνευστος Άπό-

στολος Παύλος προς Έβραίους λέγων «τοιγαροϋν και ήμεις τοσοϋτον έχοντες περιεκυμένον ήμίν νέφος μαρτύρων» (Κεφ. ΙΒ' 1)

Πάντες οϋτοι εδιδώθησαν και πάμπολοι κατεσφάγησαν ως πρόβατα από τους άρχοντας του κόσμου τουτου και μάλιστα από τους Αυτοκράτορας των Ρωμαίων εκ των όποιων δέκα μεγίστους διωγμούς των χριστιανών απαριθμεί ή Έκκλησιαστική Ιστορία: Α'. επί Νέρωνος κατά τό 64ον έτος από Χριστού Β' επί Δομετιανού κατά τό 95ον έτος Γ'. επί Τραϊνού κατά τό 111ον έτος μ. χ. Δ'. επί Άδριανού τό 126ον έτος Ε'. επί των δύο Ανωνίων των ευσεβούς και του φιλοσόφου από του 160—170 έτους. ΣΤ'. επί Σεβήρου κατά τό 202 έτος. Ζ' επί Μαξιμιανου τό 235 Η'. επί Δεκίου τό 250 Θ'. επί Ουιλεριανού τό τό 258 Ι'. επί Διοκλητιανού τό 302 μετά Χριστόν.

Υφ' όλων τούτων των Αυτοκρατόρων και των υπ' αυτών διοριζόμενων και άποστελλομένων εις τας διαφόρους επαρχίας της Αυτοκρατορίας Ήγεμόνων υπέμειναν τόσας βασάνους οι χριστιανοί, όσας και συλλογίζόμενος μόνον φρίττει ο νοϋς παντός ανθρώπου. Και έφεχθες δε συνεχίσθη ο κατά της Έκκλησίας διωγμός ός του Μεγάλου Κωνσταντίνου όστις κατήργησε τό περί διωγμού των χριστιανών ψήφισμα των προ αυτου Αυτοκρατόρων και έπροξένησεν ειρήνην εις την Έκκλησίαν.

Δέν έπαυσαν όμως και μετά τουτο οι διωγμοί των άσεβών κατά των ευσεβών διότι και έντός της Ρωμαϊκής Έπικρατείας έξηκολούθηον οϋτιοι κρυφίως όμως και κήπως συνεσταλμένοις' άλλ' και έκτός αυτής φανερώς παρ' των άπίστων Έθνών έγέγοντο κατά της Έκκλησίας του Χριστού διωγμοί οι όποιοι και μέχρι σημερον συνεχίζονται και καθορώννται. Τόσον επιμελώς καθωπλίσθη ο Άδης κατά της Έκκλησίας του Χριστού' άλλ' αυτή μένει σταθερά, ως απ' αρχής έθεμελιώθη εις της πίστεως την πέτραν, *μία και ή αυτή διατελοϋσα εις τους αιώνας*.

(άκολουθεί)

ΕΡΑΝΟΣ

Υπέρ του Πανελληνίου Συνεδρίου των Γνησίων Όρθοδόξων Χριστιανών

Μεταμόρφωσης Κυψέλης	Δραχ
Άγιος Δημήτριος Αθηνών	10.000
ο Αϊθ. Ιερους Νικ Κατσονάκης	12.600
Παρχα Κυμήνων Θεσνίκης	20.000
Ιερος Ναός Αγ. 40 Μαρτ. Χίου	100.000
Έκ του Παριτος Χαλάρτας Θεσνίκης	50.000
ο κ. Τρ. Αναγνωστόπουλος	20.000
ο κ. Γεώργ. Μολιούκας	20.000
ο κ. Αθ' Ακριόπουλος	10.000
ο κ. Ιωαν. Μαλεούρης	10.000
ο κ. Σ. Παπαντωνίου	12.000
ο κ. Π. Αναγνωστόπουλος	5.000
ο κ. Γ. Χατζήκας	5.000
ο κ. Αντ. Γκομάς	8.000
ο κ. Νικ. Γρόμπας	20.000

ΔΡΑΣΙΣ ΦΙΛΟΠΤΩΧΩΝ ΤΑΜΕΙΩΝ

Τό Ένοριακόν Φιλόπτωχων Ταμείον του ένιαύθ' Ιεροϋ Ναου των Άποστόλων Πέτρου και Παύλου διένειμε κατά τας ήμέρας του Άγιου Πάσχα εις διαφόρους οικογενείας Δραχμάς 390.000.

ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΑΡΧΙΕΡΕΩΝ

Τὴν προπαραλθοῦσαν Τρίτην 23 Ἀπριλίου ἐπὶ τῇ Μνήμῃ τοῦ Μεγολομαρτύρου Ἀγίου Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου ὁ Πανιερώτατος Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ, ἔχων ὑπόσχεσιν ἵνα ἱεουργῇ πάντοτε κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην χάριν τοῦ γεγονότος ὑπὸ τοῦ Ἀγίου πρὸς Αὐτὸν θαύματος τῆς ἀπολυτρώσεώς Του ἐκ τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις αἰχμαλωσίας, μετέβη μετὰ τῶν Σεβασμιωτάτων Συνοδικῶν καὶ τοῦ Γραμματέως εἰς τὴν παρὰ τὸ Τατόιον Ἱερὰν Μονὴν «ΑΣΙΟΝ ΕΣΤΙ» ἐνθα ἱεοῦργησε.

— Προκειμένου νὰ τελεσθῶσι τὰ ἐγκαίνια τοῦ ἐν Χαλκιδί ἡμετέρου Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Εὐαγγελιστρίας καὶ τῶν ἐκεῖσε ἀδελφῶν ἐγκαίρως προσκαλεσάντων καὶ παρακαλεσάντων τὴν Ἱερὰν Σύνοδον μετέβη ὁ Ἅγιος Πρόεδρος εἰς Χαλκίδα τὴν πρωΐαν τοῦ προπαραλθόντος Σαββάτου τελέσας τὴν Κυριακὴν τὰ ἐγκαίνια ἀπὸ παρηκολούθησε πλῆθος λαοῦ, τῶν ἀδελφῶν διὰ πρώτην φοράν βλέπόντων τελετὴν Ἑγκαινίων τὴν σημασίαν τῶν ὁποίων ἀνέπτυξεν ὁ Πανιερώτατος ἐν ἐκτάσει ὁμιλήσας πρὸ τῆς Θείας Λειτουργίας καὶ μετὰ τὸ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον. Ἐκ τῆς Χαλκίδος ὁ Ἅγιος Πρόεδρος δι' αὐτοκινήτου μετέβη κατ' εὐθείαν εἰς Θήβας διὰ τὴν ἑορτὴν καὶ πανηγυρίν τοῦ ἐκεῖσε ἡμετέρου Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Καλοκτένους.

— Ὁ Σεβασμιώτατος Ἅγιος Μεγαρίδος κ. Χριστοφόρος τὸ προπαραλθὸν Σάββατον ἱεοῦργησε τελέσας καὶ μνημόσυνον εἰς τὸν ἐν Πειραιεὶ Ἱερὸν Ναὸν τῆς Ὑπαπαντῆς. Τὴν δὲ Κυριακὴν ἱεοῦργησεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἀγίου Παύλου, καὶ τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας δι' αὐτοκινήτου μετέβη εἰς Θήβας συναντήσας μετὰ τοῦ Ἀγίου Προέδρου καὶ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀγίου Διαυλείας κ. Πολυκάρπου εὐρισκομένου ἐκεῖσε ἀπὸ τῆς προηγουμένης ἡμέρας καὶ ἱεοῦργήσαντος τὴν πρωΐαν τῆς Κυριακῆς.

Τὴν Κυριακὴν πρὸ τοῦ Ἑσπερινοῦ κατόπισιν μιᾶς συντόμου τελετῆς ὁ Σεβασμιώτατος Ἐπίσκοπος Διαυλείας προσέφερεν ἀμφισιν εἰς διακριθείσας πτωχάζμαθτριὰς τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου.

Ἡ ἑορτὴ καὶ πανηγυρίς τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὶσι ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Καλοκτένους καὶ νέου Ἐλεήμονος Μητροπολίτου, προστάτου καὶ πολιούχου Θηβῶν ἐτελέσθη ἐφέτος μεγαλοπρεπέστατα μεταβάντων ἐπίτηδες τοῦ τε Ἀγίου Προέδρου καὶ τῶν Σεβασμιωτάτων Μελῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου χοροστατήσαντων ἀφ' ἐσοέας εἰς τὸν ψαλλέντα Μέγα ἑσπερινὸν καὶ τὴν πρωΐαν τῆς Δευτέρας εἰς τὸν Ὁρθρον. Εἰς δὲ τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν τὴν ὁποίαν παρηκολούθησε χιλιάδες λαοῦ ἔλαβον μέρος συλλειτουργήσαντες καὶ οἱ Τρεῖς Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς ὁμιλήσαντες ἐν ἐκτάσει μετὰ τὸ Θ. Εὐαγγέλιον τοῦ Ἀγίου Προέδρου καὶ ἀναπτύξαντος τὴν δυνάμιν καὶ τὴν θαυματουργικὴν ἐπίδρασιν τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως ἐπὶ τῶν ἀτόμων· μετὰ δὲ τὸ τέλος τῆς Θ. Λειτουργίας ἐγένετο μεγαλοπρεπὴς Λιτανεία καὶ περιφορὰ τῆς Ἁγίας Εἰκόνης τοῦ πολιούχου Ἀγίου Ἰωάννου ἡν παρηκολούθησε τὸ πλῆθος τοῦ πιστοῦ λαοῦ συνοδευόντων καὶ τῶν Τριῶν Ἀγίων Ἀρχιερέων καὶ ὅλων τῶν Ἱερῶν τῶν πέριξ τῶν Θηβῶν Παραρτημάτων.

Τὸ ἑσπέρας τῆς Δευτέρας ἐπανήλθον εἰς Ἀθήνας οἱ ἅγιοι Ἀρχιερεῖς· τὸ δὲ ἀπόγευμα τῆς Τρίτης ὁ ἅγιος Πρόεδρος μετέβη εἰς τὴν παρὰ τὸ Κορωπὶ πανηγυρίζουσαν Ἱερὰν Μονὴν τοῦ Ἀγίου Νικολάου (Πατρὸς Ἀκακίου) χοροστατήσας κατὰ τὴν ἐπακολουθήσανσαν ὁλονυχτίαν καὶ ἱεοῦργήσας τὴν Τετάρτην Ἱν Μάϊου ἐπὶ τῇ Μνήμῃ καὶ ἑορτῇ τῶν Ἀγίων Ὁσιομαρτύρων Ἀκακίου, Ἰγνατίου καὶ Εὐθυμίου· καὶ τῇ Πέμπτῃ ἐπὶ τῇ Μνήμῃ τοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου ἐχοροστάτησεν εἰς τὸν ἐν Ἀμαρουσίῳ ἑορτάζοντα Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου Ἀλεξανδρείας.

Ἡ ἑορτὴ τῆς Εὐαγγελιστρίας ἐν τῷ Ὁμωνύμῳ Ἱερῷ Ναῷ τοῦ ἡμετέρου Παραρτήματος Ἡρακλείου Κρήτης. Διακρίνεται ἐν τῷ μέσῳ ὁ Αἰδεσιμώτατος Ἐφημέριος αὐτοῦ Οἰκονόμος κ. Νικόλαος Κατσουνάκης.

Η ΕΝ ΤΩ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜῳ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΣ

Ἡ διδασκαλία τοῦ Εὐαγγελίου φέρει τὰ γνωρίσματα τῆς καθαρᾶς ἀληθείας καὶ καθ' ἑαυτὴν ἐξεταζομένη καὶ ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων αὐτῆς. Καθ' ἑαυτὴν, διότι εἶναι ἡ τελειοτάτη τῶν ἐν τῷ κόσμῳ διδάσκουσα περὶ τῶν ὑψίστων ζητημάτων, Θεοῦ, κόσμου, ψυχῆς, προνοίας μελλούσης ζωῆς κ. ἄ. διδασκαλίας μέχρι τοῦδε ἀγνώστου ἢ ἀτελούς γινωσκομένης, καὶ τὸς ὁποίας μόνον ὁ ἐξ οὐρανοῦ καταβάς, ὁ ὢν ἐν τῷ οὐρανῷ ἡδύνατο νὰ γνωρίζῃ καὶ νὰ ἀποκαλύψῃ. Πᾶν δτι διδάσκει αὐτὴ πηγάζει ἐκ τῆς αὐτοαληθείας, διὰ τοῦτο ὁ ὁρθὸς λόγος τοῦ ἀνθρώπου μετὰ σεβασμοῦ ὑποτάσσεται εἰς αὐτὸ, καὶ πολὺ μᾶλλον καὶ ἐκείνην πιστεύει. Ἐκ δὲ τῶν ἀποτελεσμάτων κρινομένη ἡ διδασκαλία τοῦ Εὐαγγελίου, ἀποδείκνυται ἐπίσης θεῖα τὴν προέλευσιν. Προλέγει τὰ μέλλοντα καὶ ἐπαληθεύει μετ' ἀκριβείας.

Ἐξάγει τὸν ἀνθρώπον ἐκ τῆς πλάνης καὶ ἐκ τῆς ἀμφιβολίας, ἐμπνέει τὴν πεποίθησιν, διδάσκει μετὰ ἀξιωματικῶς, ἐξαγνίζει, ἀνυψοῖ καὶ ἀποπνευματίζει αὐτόν. Πείθει τὸν φιλόσοφον πείθει τὸν τεχνίτην καὶ ἄμαθῃ, διότι λαλεῖ εἰς αὐτὸν τὴν γλῶσσαν τῆς καρδίας αὐτοῦ. Κατήγαγε θρίαμβον κατὰ παντός ἀντιφρονούντος καὶ παρέσχε τῷ Ἀποστόλῳ τῶν Ἑθνῶν Παύλῳ τὸ δικαίωμα νὰ ἀνακράξῃ «Ποῦ σέφεις, ποῦ γραμματεῦς, ποῦ σηζητητὴς τοῦ αἰῶνος τούτου;» Οὐδὲ ἐμώρανεν ὁ Θεὸς τὴν σοφίαν τοῦ κόσμου τούτου; (Α. Κορινθ. α' 20) Προφανὴς εἶναι τέλος καὶ παγκόσμιος τὰ ἀποτελέσματα τῆς διδασκαλίας τοῦ Εὐαγγελίου.

Τὴν ἐξαγριωθεῖσαν καὶ ἐν πολλοῖς ἀποκτηνωθεῖσαν ἀνθρωπότητα, ἐξημέρωσε καὶ ἔφερεν αὐτὴν εἰς συναίσθησιν τοῦ προορισμοῦ τῆς. Κατέρριψε τὸ γηραδὸν τῆς εἰδωλοκρατίας δένδρον, ἀνέτρεψε τοὺς βωμοὺς τῶν εἰδώλων, κατέπαυσε καὶ ἐξήλειψε τὰς ἀνθρωποθυσίας.

Κατέπαυσε τὸν ἀλληλοσπαράγμον· ἐκκλῆσε τὰ ἀπαίσια τῶν δούλων σφαγαίαν, κατήργησε τὴν δουλεμπορίαν καὶ ἐκήρυξε πάντας τοὺς ἀνθρώπους ἴσους καὶ ἐλευθέρους ἀδελφούς. Μὴ λέγει μετεμόρ-

φωσε τὸ πρόσωπον τῆς γῆς καὶ διὰ τοῦ ἀγνοῦ βίου τῶν πιστῶν ὁπαδῶν του κατήγαγε τὴν μεγολειτέραν νίκην ὥστε νὰ ἀναγκασθῶσι καὶ οἱ ἄλλοι δύσπιστοι νὰ ὁμολογήσωσιν, ὅτι, **Θεῖα ὄντως εἶναι ἡ διδασκαλία αὕτη**. Τὸ δὲ θαυμασιώτερον εἶνε, ὅτι ἡ ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου ἐπέφερε τὰ παγκόσμια καὶ σωτήρια ταῦτα ἀποτελέσματα διὰ δυνάμεως ὀλικῆς, διὰ βίαν καὶ δυναστείαν διὰ ῥητορικὴν εὐγλωττίαν καὶ «σοφίαν λόγου, ἵνα μὴ κενωθῇ ὁ σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ» (Α. Κορινθ. α'. 17) ἀλλὰ διὰ τῶν πτωχῶν καὶ ἁμαθῶν ἀλιείων τῶν ὁποίων ὅμως «ὁ λόγος καὶ τὸ κήρυγμα οὐκ ἐν πειθοῖς ἀνθρώπινης σοφίας λόγοις ἀλλ' ἐν ἀποδείξει πνεύματος καὶ δυνάμεως» (Α. Κορινθ. β'. 4).

Ἐκτοτε ὅλαι αἱ τάσεις τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος μετεβλήθησαν καὶ ἔλαβον νέαν κατεύθυνσιν, ἐνίσχυσιν καὶ εὐλογίαν. Οἱ ὅροι τοῦ βίου μετεβλήθησαν καὶ ὁ ἀνθρώπος ὑπὸ τὸ φῶς τῆς ἀληθείας προάγει καὶ τελειοῦται. Ἡ δὲ πολιτεία, ἡ καλὴς κατανοοῦσα τὸ καθῆκον καὶ τὸν προορισμὸν αὐτῆς, μεταβάλλεται εἰς μῆτέρα καὶ παιδαγωγὸν τῶν λαῶν καὶ τῶν κοινωνιῶν συνεργαζομένη μετὰ τῆς Ἐκκλησίας πρὸς πνευματικὴν καὶ ἠθικὴν τελειοποίησιν αὐτῶν.

Π. Κ. Πειραιεύς

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

Τὴν Δευτέραν τῆς Πεντηκοστῆς πανηγυρίζουν οἱ ἡμέτεροι Ναοὶ τῆς Ἁγίας Τριάδος ὅτε ἐν Κουπονίσις (Αὐτοκίνητα Ζωγράφου καὶ Κουπονίων) καὶ ὁ ἐν Νικαίᾳ (Νέα Κοκκινιά) κατὰ τὴν ὁδὸν Γεωργίου Κονδύλη· εἰς ἄμφότερους δὲ τούτους θέλει χοροστατήσῃ ἄφ' ἐσπέρας καὶ τὸ πρωὶ θὰ ἱεοῦργήσῃ Ἀρχιερεὺς, καὶ ἔστω τοῦτο πρὸς γνῶσιν τῶν φιλεόντων.